

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Łosik

Protokolant: p.o. stażysty Anita Grześkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2018 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

1. Uchyła nakaz zapłaty w wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 21 lutego 2017 roku w sprawie XII Nc 45/17
2. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 180.930,91zł (sto osiemdziesiąt tysięcy dziewięćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) - w tym kwotę 145.736,24zł tytułem należności głównej oraz kwotę 35.194,67zł tytułem odsetek umownych - którą rozkłada na 85 miesięcznych rat, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca:
  - a) od maja 2018 roku do grudnia 2018 roku po 1.000zł miesięcznie,
  - b) od stycznia 2019 roku do grudnia 2019 roku po 1.500zł miesięcznie,
  - c) od stycznia 2020 roku do grudnia 2020 roku po 2.000zł miesięcznie,
  - d) od stycznia 2021 roku do kwietnia 2025 roku po 2.500zł miesięcznie,
  - e) w maju 2025 roku 930,91zł,

wraz z umownym odsetkami w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych) na wypadek opóźnienia w płatności poszczególnych kolejnych rat miesięcznych należnych za okres od maja 2018 roku do lutego 2023 roku oraz od kwoty 736,24zł za marzec 2023 roku (tj. do wyczerpania kwoty należności głównej) każdorazowo do dnia zapłaty.

3. Oddała powództwo w zakresie zasądzenia odsetek umownych od należności głównej od daty wyroku do daty płatności poszczególnych świadczeń ratalnych obejmujących należność główną.
4. W pozostałym zakresie postępowanie umarza.
5. Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.307,69zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 lutego 2017 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej A. K. w postępowaniu nakazowym kwoty 171.257,06 zł, zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania według norm

przepisanych nadto o zasądzenie zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł i kosztów odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw w łącznej kwocie 3,69 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż na podstawie (...) Bank (...) SA stwierdzone zostało, że na dzień 01 lutego 2017 roku figuruje wymagalne zadłużenie pozwanej z tytułu umowy PG Konsolidacja bez ubezpieczenia nr (...). W dniu 27 grudnia 2016 roku powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, które zostało doręczone w dniu 14 stycznia 2017 roku. Do dnia wniesienia powództwa pozwana nie podjęła próby dobrowolnego uregulowania zadłużenia, nie wystąpiła też z żadnym wnioskiem o zawarcie ugody, ani też nie skontaktowała się z powodem.

Sąd nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 21 lutego 2017 roku (k. 21) nakazała, aby pozwana A. K. zapłaciła powodowi (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. kwotę 171.257,06 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 145.736,24 zł od dnia 02 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (aktualnie 10% w stosunku rocznym) nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie oraz kwotę 1.842,69 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniosła w tymże terminie do tutejszego Sądu zarzuty.

Pozwana A. K. pismem z dnia 10 marca 2017 roku (k. 29-43) wniosła zarzuty od nakazu zapłaty. Pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o uchylenie nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym w całości; oddalenie powództwa jako przedwczesnego; wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych; ewentualnie w razie utrzymania nakazu zapłaty w mocy rozłożenie dochodzonej przez powoda kwoty na raty; nadto o zwolnienie od kosztów sądowych, w szczególności z opłaty od zarzutów.

W uzasadnieniu pisma pozwana wskazała, że powód przedwcześnie wystąpił z powództwem, albowiem po otrzymaniu wezwania do zapłaty pozwana podjęła działania zmierzające do zwracania z powodem umowy restrukturyzacyjnej z uwagi na jej trudną sytuację finansową. Pozwana zaprzeczyła twierdzeniom powoda dotyczącym braku czynienia przez nią w zakresie dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Sąd postanowieniami z dnia 24 marca 2017 roku zwolnił pozwaną od opłaty od zarzutów (k. 45) oraz oddalił wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty (k. 46).

Powód w odpowiedzi na zarzuty z dnia 18 kwietnia 2017 roku (k. 52- 59) wniósł o utrzymanie nakazu zapłaty w całości w mocy oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Powód oświadczył, że podtrzymuje powództwo w całości i wnosi o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem oraz zwrotu kosztów procesu. Co do ewentualnej ugody powód poprosił o wskazanie przez pozwaną ratalnej spłaty zadłużenia, do której się ustosunkuje pod kątem zawarcia ewentualnej ugody sądowej.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 roku (k. 169- 170) pozwana złożyła wniosek o ograniczenie zabezpieczenia wynikającego z nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu z dnia 21 lutego 2017 roku w sprawie XII Nc 45/17 poprzez orzeczenie, iż nakaz zapłaty nie może być wykonywany jako tytuł zabezpieczający do czasu prawomocnego rozpoznania zarzutów od nakazu zapłaty oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zabezpieczającego.

Postanowieniem z dnia 13 września 2017 roku (k. 205) Sąd oddalił wniosek pozwanej z dnia 27 kwietnia 2017 roku o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty z dnia 21 lutego 2017 roku jako tytułu zabezpieczenia.

W wykonaniu zobowiązania Sądu pozwana piśmie procesowym z dnia 13 września 2017 roku (k. 207- 208) wskazała propozycję ratalnej spłaty zadłużenia. Powód w piśmie procesowym z dnia 09 października 2017 roku (k. 215- 217) zaproponował spłatę w minimalnych ratach po 2.250 zł.

Pozwana w piśmie z dnia 06 grudnia 2017 roku (k. 225- 228) z uwagi na posiadanie innych zobowiązań finansowych wskazała następujące raty spłaty zobowiązania: do końca roku 2017 po 600 zł, od stycznia do grudnia 2018 roku po 1.000

zł, od stycznia do grudnia 2019 roku po 1.500 zł miesięcznie, od stycznia do grudnia 2020 po 2.000 zł miesięcznie, od stycznia 2021 po 2.500 zł miesięcznie.

W wykonaniu zobowiązania Sądu powód w piśmie procesowym z dnia 06 kwietnia 2018 roku (k. 252- 255) ograniczył żądanie pozwu – wobec poczynienia przez pozwaną spłat w toku postępowania - i wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda tytułem należności głównej 145.736,24 zł, tytułem odsetek umownych liczonych od 19 czerwca 2015 roku do 06 kwietnia 2018 roku w wysokości 34.555,83 zł liczonych od wartości należności głównej i nie są skapitalizowane; dalszych odsetek umownych liczonych od dnia 09 kwietnia 2018 roku, których wartość jest nieznana powodowi na dzień sporządzenia pisma, których wysokość będzie wyliczona od kwoty należności głównej.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

W dniu 10 września 2014 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarł z A. K. umowę pożyczki nr (...). Bank udzielił pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 149.404,49 zł określając całkowity okres kredytowania na 120 miesięcy. Pierwsza rata została ustalona na kwotę 2.833,20 zł i miała zostać uregulowana do dnia 01 listopada 2014 roku, kolejne w wysokości 1.974,47 zł w terminie do 01 dnia każdego kolejnego miesiąca, a ostatnia rata została ustalona na kwotę 1.915,14 zł z terminem płatności do 01 października 2024 roku. W momencie udzielania pożyczki pozwana otrzymywała dochód w wysokości około 5.200 zł miesięcznie.

Z uwagi na kłopoty finansowe i otrzymywanie wynagrodzenia w niższej wysokości pozwana złożyła wniosek o zawieszenie spłaty kredytu w zakresie 3 rat. Powyższy wniosek został uwzględniony i w dniu 26 lutego 2015 roku pozwana podpisała z powodem aneks do umowy kredytowej dotyczący zawieszenia w spłacie trzech kolejnych rat od marca do maja 2015 roku. Mimo tego pozwana w dalszym ciągu nie miała płynności finansowej i nie mogła sprostać ciężącym na niej zobowiązaniom. Pozwana zaciągnęła przedmiotową pożyczkę na spłatę dotychczasowych zobowiązań, kiedy umniejszył się jej dochód zaprzestała regularnych spłat. Wówczas zaciągała kolejne drobne pożyczki w tym w „parabankach”, aby uzyskać środki pieniężne na spłatę rat, powyższe przyniosło odwrotny skutek od zamierzonego i pogorszyło sytuację majątkową pozwanej.

A. K. w dalszych pismach zwracała się o udzielenie kolejnej ulgi oraz restrukturyzację umowy pożyczki. Z uwagi na brak spłaty zadłużenia bank odmawiał udzielenia pozwanej kolejnych ulg, jasno określając warunek, że do podpisania kolejnego aneksu może dojść wyłącznie w sytuacji kiedy pozwana zacznie spłacać zadłużenie.

Wobec braku spłaty kolejnych rat powód pismem z dnia 29 września 2015 roku wypowiedział pozwanej umowę nr (...).

Pismem z dnia 27 grudnia 2016 roku powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 169.935,70 zł w terminie 7 dni licząc od dnia doręczenia wezwania. Nadto powód wskazał, że w przypadku braku możliwości dokonania jednorazowej spłaty należności istnieje możliwość wystąpienia z wnioskiem o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej. Korespondencję pozwana odebrała w dniu 14 stycznia 2017 roku. Pismem z dnia 20 stycznia 2017 roku pozwana przez ustanowionego pełnomocnika poinformowała, że jest zainteresowana zawarciem umowy restrukturyzacyjnej. W piśmie z dnia 02 lutego 2017 roku powód poinformował pozwaną, iż udzielone przez nią pełnomocnictwo nie upoważnia Banku do przekazywania informacji objętych tajemnicą bankową. Kolejne upoważnienie również nie zostało uwzględnione przez bank, o czym pozwana została poinformowana w piśmie z dnia 02 marca 2017 roku.

W dniu 10 lutego 2017 roku powód złożył przedmiotowe powództwo.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki oraz awizo (k. 70- 72v), umowa pożyczki wraz z załącznikami (k. 73- 76v, 78- 116), harmonogram spłat (k. 76- 77v), zaświadczenie o zarobkach (k. 82) wniosek o zawieszenie spłaty kredytu (k. 117), wezwanie do zapłaty z dnia 27 grudnia 2016 roku (k. 7) wraz z potwierdzeniem odbioru (k.8), pismo z dnia 20 stycznia 2017 roku (k. 33), pismo z 02 lutego 2017 roku (k. 34), pismo z dnia 02 marca 2017 roku, upoważnienie (k. 36), zeznania pozwanej (e-protokół z dnia 18 grudnia 2017 roku k. 233), korespondencja e-mail (k. 128- 132, 137-138, 144-145), pismo z dnia 24 października 2015 roku (k. 133), pismo z dnia 07 października 2015 roku (k. 140), pismo z dnia 06 października 2015 roku (k. 143-143v), pismo z dnia 22 września 2015 roku (k. 146), wniosek o zawarcie

umowy restrukturyzacyjnej z załącznikami (k. 150- 157), pismo z dnia 12 sierpnia 2015 roku (k. 158-160), pismo z dnia 03 sierpnia 2015 roku (k. 165-166v)

Pozwana A. K. pracuje w Banku zachodnim (...) otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 2.500- 2.800 zł netto miesięcznie plus nieregularne premie. Pozwana mieszka i pracuje w P., na weekendy wraca do rodziców i wraz z nimi prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, nie dokłada się do kosztów utrzymania mieszkania, wyłącznie robi zakupy kiedy wraca do domu. Rodzice pozwanej są obecnie na emeryturze i nie posiadają wiedzy na temat sytuacji majątkowej córki, matka pozwanej otrzymuje emeryturę w wysokości około 800 zł miesięcznie. W P. pozwana wynajmuje pokój u koleżanki i z tego tytułu przekazuje jej 600 zł miesięcznie.

Pozwana wynegocjowała ugody z innymi wierzycielami, wobec czego spłaca następujące zobowiązania NetCredit w ratach po 100 zł miesięcznie, K. 24 w ratach po 200 zł miesięcznie, V. w ratach po 100 zł miesięcznie, L. w ratach po 100 zł miesięcznie, S. w ratach po 200 zł miesięcznie, F. w ratach po 100 zł miesięcznie, Ślimak w ratach po 256 zł miesięcznie, P. w ratach po 600 zł miesięcznie, Kredyt OK w ratach po 270 zł miesięcznie. Pozwana w porozumieniu z wierzycielami spłaca zadłużenie przy obniżonych ratach miesięcznych, ale w dłuższym okresie czasu. Liczba rat będzie stopniowo ulegała umniejszeniu, aż do całkowitej spłaty zadłużeń z końcem 2019 roku.

Dowód: zaświadczenie o zarobkach (k. 40), zeznania pozwanej (e-protokół z dnia 06 lipa 2017 roku k. 203, z dnia 18 grudnia 2017 roku k. 233), twierdzenia pozwanej zawarte w piśmie procesowym z dnia 06 grudnia 2017 roku (k. 225- 228)

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom oraz ich odpisom i kserokopiom, albowiem nie były przez strony kwestionowane, jak również nie budziły wątpliwości Sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd za wiarygodne uznał treść zeznań pozwanej albowiem odpowiadała spójnie i logicznie. Twierdzenia przytaczane na okoliczność jej stanu zadłużenia i możliwości zarobkowych, znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny był między stronami bezsporny. Pozwana nie kwestionowała zasady ani wysokości świadczenia. Nadto nie uchylała się w żaden sposób od jego spełnienia niemniej jednak z uwagi na sytuację materialną, w dużej mierze ukształtowaną przez istnienie innych zobowiązań finansowych, wniosła o rozłożenie należności na raty.

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości. Okoliczności z tym związane zostały przez pozwana przyznane i poparte dokumentami.

Zgodnie z dyspozycją art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki do rozłożenia świadczenia na raty. Strona powoda zarówno na etapie wezwania do zapłaty jak również w toku niniejszego postępowania nie wykluczała możliwości restrukturyzacji umowy kredytu i rozłożenia zobowiązania na raty.

Pozwana przedstawiła aktualną sytuację majątkową, zarobkową oraz możliwości spłaty. Wskazane okoliczności nie zostały w żaden sposób zakwestionowane przez powoda. Nadto w trakcie trwania postępowania pozwana przystąpiła

już do spłaty przedmiotowego zadłużenia, wobec czego powód ograniczył żądanie powództwa. Biorąc pod uwagę realia sprawy i stan zadłużenia pozwanej Sąd wziął pod uwagę możliwości spłaty przedmiotowego zobowiązania. Jednocześnie Sąd uznał za nierealne spełnienie przez pozwaną świadczenia od razu i to w pełnej wysokości, natomiast rozłożenie na raty pozwoli na zaspokojenia wierzyciela w rozsądnym terminie. Obecnie pozwana spłaca inne zobowiązania w łącznej kwocie około 1.800 zł miesięcznie, co do zasady są to zobowiązania zaciągnięte w kwotach po kilka tysięcy złotych, stopniowo będą przez pozwaną spłacane. Tym samym będzie z czasem dysponowała coraz większą sumą pozwalającą na spłatę coraz to wyższych rat na rzecz powoda. Pozwana nie ma możliwości spłaty zadłużenia w wyższych ratach wskazanych przez powoda, albowiem po zawarciu ugód z pozostałymi wierzycielami musi regulować raty terminowo w przeciwnym razie będzie to skutkowało wszczęciem postępowań egzekucyjnych, co spowoduje brak możliwości zaspokojenia powoda.

Sąd kierował się przede wszystkim możliwościami finansowymi pozwanej. Należy w pierwszej kolejności dać jej możliwość spłaty pozostałych wierzycieli.

Sąd prawidłowo wyważył interesy każdej ze stron niniejszego postępowania, wobec czego rozłożył zasądzone świadczenie na 85 narastających rat, co stanowi istotne dobrodziejstwo dla pozwanej. Ustalenie takiej ilości rat nie narusza w sposób nieuzasadniony interesu powoda. Już od 2019 roku rata będzie w wysokości bliskiej zaproponowanej przez powoda, a następnie będzie płacona w wysokości wyższej niż wskazywał powód. Nadto pozwana zobowiązanie spłaci kilka miesięcy później aniżeli było to przewidziane w umowie przedmiotowej pożyczki.

Mając na uwadze sytuację życiową i materialną A. K. natychmiastowe wykonanie wyroku spowodowałoby niepowetowaną dla niej szkodę. Z uwagi na zadłużenie pozwanej, wysokość dochodów, oraz oszczędności w wysokości 2.000- 3.000 zł jednorazowe spełnienie świadczenia byłoby niemożliwe, więc powód i tak nie uzyskałby zaspokojenia. W tej sytuacji Sąd rozłożył zasądzoną kwotę na raty, przy uwzględnieniu, że z czasem kolejni wierzyciele będą przez pozwaną spłacani i będzie wówczas mogła na rzecz powoda wpłacać raty w wyższej wysokości. W ocenie Sądu rozsądne dysponowanie uzyskiwanym przez pozwaną dochodem pozwoli jej na spłatę zasądzonego świadczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 496 kpc, po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Z uwagi na ograniczenie powództwa oraz rozłożenie zobowiązania na raty, Sąd w oparciu o wyżej powołane przepisy uchylił nakaz zapłaty z dnia 21 lutego 2017 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygnaturze XII Nc 45/17, o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w oparciu o dyspozycję przepisu art. 320 kpc wiąże się z określoną zmianą wysokości zobowiązania, albowiem umniejsza je o żądanie odsetkowe. Przywołać należy Stanowisko Sądu Najwyższego który wskazał, iż rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 kpc ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała Sądu Najwyższego- Izba Cywilna z dnia 15 grudnia 2006 roku, III CZP 126/06). Istotą rozłożenia zadłużenia na raty jest powstrzymanie się wierzyciela od naliczania odsetek. W każdym przypadku, rozkładając zobowiązanie na raty, Sąd ingeruje w węzeł zobowiązaniowy w taki sposób, aby możliwe było jego wykonanie z uwzględnieniem interesu obu kontrahentów. Konstrukcja ta ma więc doprowadzić do odzyskania przez wierzyciela dochodzonej należności bez konieczności uciekania się do środków egzekucyjnych, które mogłyby pogрузić dłużnika i spowodować upadłość jego przedsiębiorstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2017 roku, I ACa 1235/17).

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 180.930,91zł (sto osiemdziesiąt tysięcy dziewięćset trzydzieści złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) - w tym kwotę 145.736,24zł tytułem należności głównej oraz kwotę 35.194,67zł tytułem odsetek umownych (którą Sąd obliczył na dzień wyrokowania, doliczając do kwoty

odsetek 34.555,83zł wskazanej w piśmie powoda z dnia 06 kwietnia 2018 roku, odsetki za okres od 07 kwietnia 2018 roku do daty wyrokowania) - którą rozłożył na 85 miesięcznych rat, płatnych do 10. dnia każdego miesiąca:

- a) od maja 2018 roku do grudnia 2018 roku po 1.000 zł miesięcznie,
- b) od stycznia 2019 roku do grudnia 2019 roku po 1.500 zł miesięcznie,
- c) od stycznia 2020 roku do grudnia 2020 roku po 2000 zł miesięcznie,
- d) od stycznia 2021 roku do kwietnia 2025 roku po 2.500 zł miesięcznie,
- e) w maju 2025 roku 930,91 zł.

Sąd zasądził odsetki umowne w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych) na wypadek opóźnienia w płatności poszczególnych kolejnych rat miesięcznych należnych za okres od maja 2018 roku do lutego 2023 roku oraz od kwoty 736,24zł za marzec 2023 roku (tj. do wyczerpania kwoty należności głównej) każdorazowo do dnia zapłaty, o czym orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku. Pozwany nie domagał się w niniejszym postępowaniu zasądzenia odsetek od odsetek.

Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo w zakresie zasądzenia odsetek umownych od należności głównej od daty wyroku do daty płatności poszczególnych świadczeń ratalnych obejmujących należność główną, o czym orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

W toku postępowania pozwana dokonywała wpłat na poczet przedmiotowego zadłużenia, wobec czego powód ograniczył powództwo, dlatego postępowanie należało w pozostałym zakresie umorzyć na podstawie art.355kpc, o czym orzeczono jak w punkcie 4 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.307,69 zł w tym 7.287 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwotę 3,69 zł tytułem kosztów odpisów poświadczonych notarialnie pełnomocnictw.

SSO Anna Łosik